

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 5. Novembra 2015. godine
Ref. br.:RK 855/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI53/15

Podnosilac

Heset Neziri

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Pml. br. 223/2014
od 26. novembra 2014. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija i
Bekim Sejdiu, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Heset Neziri iz sela Burnik, opština Uroševac, koga zastupa g. Bahtir Troshupa, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Osporena odluka je presuda Vrhovnog suda Pml. br. 223/2014 od 26. novembra 2014. godine, kojom je, kao neosnovan, odbijen zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca protiv presude Apelacionog suda (PAKR. br. 63/2014 od 19. marta 2014. godine) i presude Osnovnog suda (PKR 6/2013 od 3. oktobra 2013. godine).
3. Podnosilac zahteva je osporenu presudu primio 24. decembra 2014. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti gore navedene presude Vrhovnog suda kojom su, prema tvrdnjama podnosioca zahteva, povređena njegova prava zagarantovana članom 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članom 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP), kao i članom 10. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: UDLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev se zasniva na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 24. aprila 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 2. juna 2015. godine, predsednik Suda je odlukom GJR. KI53/15 imenovao sudiju Artu Ramu-Hajrizi za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednik je odlukom KSH. KI53/15 imenovao Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Almiro Rodrigues (predsedavajući), Ivan Čukalović i Bekim Sejdiu.
8. Dana 10. juna 2015. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu Kosova.
9. Dana 10. juna 2015. godine, Sud je poslao zahtev Osnovnom sudu u Uroševcu da dostavi kopiju povratnice koja ukazuje na to kada je podnosilac zahteva primio presudu Vrhovnog suda Kosova, Pml. br. 223/2014 od 26. novembra 2014. godine.
10. Dana 1. jula 2015. godine, predsednica Suda je odlukom GJR. KI53/15 o zameni sudije izvestioca, imenovala Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednica Suda je odlukom KSH. KI53/15 o zameni člana Veća za razmatranje, imenovala sudiju Altaya Suroya za člana Veća za razmatranje.

11. Dana 9. jula 2015. godine, Osnovni sud u Uroševcu je dostavio Sudu kopiju povratnice, koja pokazuje da je podnosilac zahteva presudu Vrhovnog suda Pml. br. 223/2014 primio 24. decembra 2014. godine.
12. Dana 11. septembra 2015. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

13. Dana 10. oktobra 2011. godine, Okružno tužilaštvo u Prištini je podiglo optužnicu (PP. br. 111-7/2010) protiv podnosioca zahteva zbog izvršenja krivičnog dela teško ubistvo, propisanog članom 147. stav 1 podstav 9 i krivičnog dela neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili upotreba oružja, propisanog članom 328. stav 2 Privremenog Krivičnog zakonika Kosova (u daljem tekstu: PKZK).
14. Dana 19. oktobra 2011. godine, Okružni sud u Prištini (rešenje KA. br. 687/2011) je potvrdio optužnicu protiv podnosioca zahteva i pokrenuo sudski postupak. Kao rezultat reorganizacije sudova, predmet je prosleđen na dalje razmatranje Osnovnom sudu u Uroševcu-Odeljenju za teške zločine.
15. Dana 3. oktobra 2013. godine, Osnovni sud u Uroševcu-Odeljenje za teške zločine je nakon sudskog pretresa doneo presudu PKR. br. 6/13, kojom je podnosioca zahteva oglasio krivim za krivično delo učestvovanje u tuči, propisano članom 155. stav 1 PKZK-a i osudio istog na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine.
16. Osnovni sud je, povodom svoje odluke o oglašavanju podnosioca krivim za krivično delo učestvovanje u tuči, ocenio sledeće:

[...]

[Sud] je analizirao i iskaze svedoka [...] u celosti, te u odnosu na ove optužene, ocenio odbrane optuženih, materijalne dokaze i ceneći sve ove dokaze u njihovoj međusobnoj vezi, došao do konkretnog zaključka navedenog kao u izreci optužnice a koji se odnosi na optuženog Heseta Neziri [...].

Zapravo, njihova umešanost u kritični događaj je dokazana, ali je sudsko veće njihove radnje ocenilo kao radnje koje nisu usmerene na izvršenje krivičnog dela teško ubistvo u pokušaju [...].

17. Podnosilac zahteva je protiv presude Osnovnog suda u Uroševcu PKR. br. 6/13 izjavio žalbu Apelacionom sudu, tvrdeći bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, povredu krivičnog zakona i pogrešno utvrđeno činjenično stanje.
18. Što se tiče tvrdnje o nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, podnosilac u svojoj žalbi, između ostalog, navodi da je Osnovni sud odbio zahtev za saslušanje njegovog svedoka, odnosno njegove supruge, kako bi potvrdila njegov alibi na dan događaja, a naveo je i da mu je uskraćeno pravo da tokom sudskog postupka nastavi da ispituje glavnog svedoka slučaja, koji je ujedno i oštećena stranka.

19. Protiv gore navedene presude Osnovnog suda u Uroševcu, žalbu je izjavio i osnovni tužilac u Uroševcu, tvrdeći pogrešno utvrđeno činjenično stanje. Osnovni tužilac u Uroševcu je u svojoj žalbi tražio da Apelacioni sud preinači presudu i da podnosioca zahteva oglasi krivim za izvršenje krivičnog dela teško ubistvo, propisanog članom 147. stav 1 podstav 9 i krivičnog dela neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili upotreba oružja, propisanog članom 328. stav 2 PKZK-a.
20. Dana 19. marta 2014. godine, Apelacioni sud (presuda PAKR. br. 63/2014) je odbio, kao neosnovane, žalbe podnosioca zahteva i osnovnog tužioca u Uroševcu i potvrdio presudu Osnovnog suda u Uroševcu PKR. br. 6/13 od 3. oktobra 2013. godine. Apelacioni sud je utvrdio da presuda Osnovnog suda u Uroševcu ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka.
21. Što se tiče tvrdnje podnosioca zahteva da je Osnovni sud u Uroševcu odbio njegov zahtev za saslušanje njegovog svedoka, Apelacioni sud je utvrdio da „[...] iskazi oštećenih pobijaju ove tvrdnje [...], koji su između ostalog izjavili i opisali njihove radnje, pa stoga obrazloženje koje je u ovom pogledu dao prvostepeni sud, prihvata i ovaj sud.“
22. Što se, pak, tiče žalbi podnosioca zahteva i osnovnog tužioca u Uroševcu u pogledu visine kazne, Apelacioni sud je utvrdio da su njihovi žalbeni navodi neosnovani. S tim u vezi, Apelacioni sud je ocenio da je: „[...] kazna koja je izrečena optuženima [...] od strane prvostepenog suda u skladu sa intenzitetom društvene opasnosti krivičnog dela i stepenom krivične odgovornosti optuženih kao izvršilaca, i da će se ovom kaznom postići surha kažnjavanja predviđena članom 34. KZK-a.“
23. Dana 8. jula 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu Kosova protiv presude Osnovnog suda u Uroševcu (PKR 6/2013 od 3. oktobra 2013. godine) i presude Apelacionog suda (PAKR. br. 63/2014 od 19. marta 2014. godine) tvrdeći bitne povrede odredaba krivičnog postupka i krivičnog zakona. U svom zahtevu za zaštitu zakonitosti, podnosilac je, između ostalog, naveo da je sud proizvoljno odbio njegov predlog za saslušanje njegove supruge, kako bi potvrdila njegov alibi za odsustvo sa lica mesta i da mu je uskratio pravo da nastavi da ispituje glavne svedoke, koji su ujedno i oštećene stranke u postupku.
24. Dana 17. novembra 2014. godine, državni tužilac je (podnesak KMLP II, br. 164/2014) predložio da se zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti odbije.
25. Dana 26. novembra 2014. godine, Vrhovni sud Kosova (presuda Pml. br. 223/2014) je odbio, kao neosnovan, zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti.
26. Što se tiče gore navedene tvrdnje podnosioca o odbijanju njegovog zahteva za saslušanje njegove supruge u svojstvu svedoka, Vrhovni sud je utvrdio da su:

„[...] u vezi sa odbijenim predlogom da se u svojstvu svedoka sasluša supruga osuđenog, dati razlozi i u osporenim presudama, pošto je na osnovu izvedenih dokaza utvrđeno izvršenje krivičnog dela od strane osuđenog, koji je određeni vremenski period bio i u bekstvu.

[...]

[...] navedeni razlozi su ocenjeni i od strane drugostepenog suda, koji je našao da dokazi izvedeni od strane prvostepenog suda odražavaju pravilnu ocenu dokaza, i kao takve ih i Vrhovni sud Kosova uvažava kao pravilne i zakonite, zbog čega je zahtev za zaštitu zakonitosti odbio kao neosnovan.“

27. Kao rezime, Sud je utvrdio da tvrdnje podnosioca zahteva ocenjene od strane Apelacionog suda i dokazi izvedeni od strane prvostepenog suda odražavaju pravilnu ocenu dokaza i utvrdio je, takođe, da su tvrdnje podnosioca zahteva *“[...] u pogledu povrede Krivičnog zakona nejasne, zbog toga što su povrede Krivičnog zakona zbog kojih se može podneti zahtev za zaštitu zakonitosti propisane u odredbi člana 385, koja zakonska odredba izričito predviđa slučajeve kada se za neku sudsku odluku smatra da je zahvaćena ovim povredama”*.

Navodi podnosioca

28. Kao što je napred navedeno, podnosilac u svom zahtevu tvrdi povredu člana 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] Ustava, člana 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP i člana 10. UDLJP.
29. U ovom slučaju, podnosilac zahteva tvrdi da je sud odbio njegove predloge da se kao svedok sasluša njegova supruga i da mu je uskraćeno pravo da ispituje glavnog svedoka.
30. Konačno, podnosilac zahteva traži od Suda da:

*“Proglasi prihvatljivim zahtev podnosioca Heset Neziri,
Proglasi nevažećom presudu Vrhovnog suda Kosova pod brojem Pml. br.
223/2014 od 26. novembra 2014. godine,
Vrati na razmatranje presudu Vrhovnog suda Pml. br. 223/2014 od 26.
novembra 2014. godine”*.

Prihvatljivost zahteva

31. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje precizirane u Zakonu i Poslovniku.
32. Sud uzima u obzir član 48. Zakona, koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

33. Sud se poziva i na pravilo 36 Poslovnika, koje propisuje:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

d) ako je zahtev *prima facie* opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključí:

[...]

b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, ili

[...]

d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.

34. Kao što je napred pomenuto, podnosilac u svom zahtevu tvrdi da je povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje, jer je sud odbio njegov predlog da se kao svedok sasluša njegova supruga i da mu je uskraćeno pravo da nastavi da ispituje glavnog svedoka.
35. S tim u vezi, Sud primećuje da je Apelacioni sud ocenio da iskazi oštećenih stranaka pobijaju gore navedene tvrdnje podnosioca zahteva i da je, shodno tome, potvrdio obrazloženje dato od strane Osnovnog suda u Uroševcu.
36. Pored toga, Sud primećuje da je Vrhovni sud u svojoj presudi utvrdio da je na osnovu izvođenja dokaza od strane prvostepenog suda i obrazloženja datih u osporenim presudama, utvrđeno izvršenje krivičnog dela od strane podnosioca zahteva. Što se, pak, tiče tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa ispitivanjem glavnog svedoka, Vrhovni sud je utvrdio da na osnovu zapisnika sa sudskog pretresa proizilazi da je sudski postupak sproveden u skladu sa zakonskim odredbama.
37. Sud primećuje da se podnosilac zahteva ne slaže sa ocenom činjenica i primenom procesnih i zakonskih odredaba od strane redovnih sudova. Ocena činjenica i primenljiv zakon su pitanja koja spadaju u oblast zakonitosti.
38. U tom smislu, Sud naglašava da nije zadatak Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost), navodno počinjenim od strane redovnih sudova, osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
39. Dakle, Sud ne deluje kao sud četvrtog stepena u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine, vidi, takođe: slučaj KI70/11, podnosioci zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, Ustavni sud, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
40. Sud primećuje da podnosilac u svom zahtevu ne pruža održive argumente, odnosno ne dokazuje kako mu je povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovano Ustavom i EKLJP.

41. S tim u vezi, Sud smatra da sama činjenica da podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom postupaka koji su okončani pred redovnim sudovima, nije dovoljna da podnosilac zahteva izgradi tvrdnju o ustavnoj povredi (vidi: *mutatis mutandis*, slučaj *Mezótúr-Tiszazugi Vízgazdálkodási Társulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21). Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosilac zahteva mora da pruži obrazloženu tvrdnju i ubedljiv argument (vidi: slučaj KI198/13, podnosilac zahteva *Kosovska agencija za privatizaciju*, Ustavni sud, rešenje o neprihvatljivosti od 13. marta 2014. godine).
42. Pored toga, kao što je gore navedeno, Sud primećuje da je obrazloženje dato u presudi Vrhovnog suda jasno, i nakon razmatranja svih postupaka, Sud je utvrdio da postupci pred Osnovnim sudom u Uroševcu i Apelacionim sudom nisu bili nepravični ili proizvoljni (vidi: slučaj *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).
43. Konačno, Sud ponavlja da podnosilac zahteva nije predstavio nijedan ubedljiv argument, koji bi dokazao da navodne povrede pomenute u zahtevu predstavljaju povredu njegovog prava zagarantovanog Ustavom (vidi: slučaj *Vanek protiv Republike Slovačke*, br. 53363/99, ESLJP, odluka od 31. maja 2005. godine).
44. Iz gore navedenih razloga, Sud zaključuje da činjenice iznete od strane podnosioca zahteva ni na koji način ne opravdavaju njegovu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje i da podnosilac zahteva nije dovoljno potkrepio svoju tvrdnju.
45. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan i, samim tim, neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilom 36 (1) d) i (2) b) i d) Poslovnika, dana 5. novembra 2015 jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI ZAHTEV neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

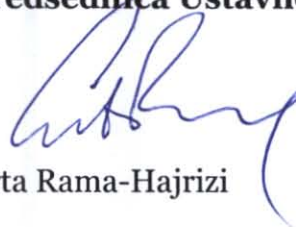
Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi